

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XLVI. Revelationes, quas habuit de Sanctiss[imo] Sacramento
Altaris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

In festo crucis, mense Majo, agens cum Deo conspexi crucem, non magnam, nescio tamen, quomodo mihi visa fuerit potens ac terribilis, adeo ut meam naturam quodam perculerit timore. Habebat colorem ligni, qualem habent aliæ cruces, quas hinc videmus. Deposui autem cito metum, quando vidi prodeuntes ex ipsa innumerabiles radios pulcherrimi luminis, & magnam virtutem, quæ replebat mundum, atque omnes illius partes, & feriebant animas universorum hominū, tametsi diversā prorsus ratione. Nam virtus & splendores huius crucis sese communicabant Catholicis: infidelibus verò, h. èt eadem virtus & lux ad ipsos videretur pertinere, se non communicabat, neque illis competebar. Magno affluebam solatio aspiciendo istam crucem: vidi autem ipsā paulatim ascendente ad cælum, & postquam pervenit quasi ad ejusdem portas,

observavi esse illi affixū Christum Jesum Dominum nostrum, qui se mihi exhibebat spectandum, ac si pateretur. Quando mea anima ipsum vidit taliter constitutū, fuit terribili & intimo correpta dolore: dixi illi, quæ Ejusdem Majestatis suggerit meo affectui. Deinde vidi, quod ipsum Pater æternus cum magna fuerit allocutus benevolentia & ineffabili amore, atque milleni prodierint Angeli, & illum adoraverint, tanquam suū Deum ac Dominum. Pater æternus est amplexatus crucifixum Dominum, & refixit à cruce, qui sublimi splendidissimis & regijs est indutus vestimentis, capiti verò ejusdem fuit imposita admirabilis corona. Tum illi dixit Pater: *Sede à dextris meis, donec ponam te.* Cessantem summa cum maiestate ad dextram Patris adoravi, & paulo post ad me rediit. Ipse sit benedictus in æternum. Amen.

CAPUT XLVI.

Revelationes, quas habuit de Sanctissimo Sacramento altaris.

Vidimus revelationes, quas hæc Virgo habuit de mysterijs Christi Domini nostri, quando se ipsi aperte manifestabat, nunc eas videbimus, quas de eodem Domino habuit sacramentalibus velato speciebus. Quamvis verò multa de hoc argumento sint dicta seu, dum aliquando spectavit solennitates, quæ in cælo peragebantur in honorem Eucharistia, seu etiam dum saepe ab eodem Domino, & nonnullis Sanctis sacrā fuit refecta synaxi; reservavi nihilominus in hunc locum, tanquam magis proprium, admirandas quasdam visiones, de sublimissimo hoc Sacramento, quas describemus juxta ordinem temporis, quo evenerunt. Inter chartas mensis Aprilis, anni millesimi sexcentissimi vigesimi quarti, extat una, in qua sic ait:

Quodam die hujus mensis, cum audirem Sacrificium Missæ, quando volebam sumere epulum Eucharisticum, ingressi sunt in meum cubiculum, præcedentes

Sacerdotem, multi Angeli Dei, qui ferebant inauratos cereos accensos, comitantes Sanctissimum Sacramentum. Penitus Sacerdotem etiam adveniebat, cum lucido ardente cereo, Sacratissima Virgo Domina nostra, magnificè exornata pretiosis gemmis, emittens radios tam potentis splendoris, ut ab ijs occæcateret. Postquam illatum fuit Sanctissimum Sacramentum, omnes illi Angeli se prostraverunt, adorantes Dominum, statimque se erexerunt. Regina quoque cæli se inclinavit, in quaque disparuit. Quia enim, ut jam dixi, me lux ipsius occæcabat, & animæ oculos abripiebat, existimo, non suscipiendum me fuisse debite sacram hostiam, nisi disparuisset. Peractā sacrā Communionem venit ad me hæc Cellissima Domina, me salutata est amplexata sanctissimis brachijs, Fui mihi penitus erepta, & quando ad me redij, finita erat visio. Deus benedictus. Amen.

Istā occasione Sanctissima Virgo est comitata

Dominum realiter in Sacramento existentem, allatum, ut sumeretur à Venerabili Marina: alià, quam nunc referam, eadem Regina celi ipsi Divinum suum Filium attulit in symbolo quodam Eucharistico, ut illum ineffabili modo susceperet. Est omnino mirabilis ac devota visio, & accidit sequente mense Mayo, eodem anno. Recensetur à prodigiosa hac famula Dei his verbis.

Dum aliquando manè versarer cum Deo, excitavit Ejusdem Majestatis in mea anima diversos & ferventissimos affectus, quanquam cum magna quiete & consolatione, atq; sine ullo strepitu redundante in sensus & potentias exteriores: modò aliquid petebam, modò amabam, & interdum supplici affectu desiderabam, ut in me per omnia, & in omnibus adimpleretur Divina voluntas. Assumebam personam velut infirmi, balbutientis mendici, absque ratione & judicio rædiosè vociferantis ad januam divitis, atque petentis frustum panis, aut aliquid hujusmodi: qui dives partim ex sua charitate, partim ut se liberet à molesto mendici clamore, solet cupiam famulorum diceret: Da huic pauperi elemosynam, ac dimitte illum, ut abeat in nomine Domini. Taliter mea anima invocabat Deum, & Sanctissimā ipsius Matrem, petendo frustulum panis, elemosynam alicujus doni: atque licet se ruditer sciret explicare, erat tamen desiderium valde fervens, quo mea anima mendicabat.

In isto exercitio exegi multum temporis, quoadusque paulatim abalienarer à sensibus, & anima abriperetur in suum Deum. Vidi tum Majestatem hujus magni Dei, præsertim Sacratissimam Personam Filij, dicentem Sanctissimæ Virginis Domina & Mater mea, ecce quomodo pulsas nostram januam, nòsque invocat illa creatura, admodum instanter & ferventer, atque interpositā tuā intercessione mendicat modicum panis. Rogo te, Mater mea, exaudi illam, & da ipsi meo nomine elemosynam, quam petit: gratum namque mihi erit, si ei tuis tribuatur manibus. Hoc audito Cellissima Domina magnas Sacratissimo suo Filio egit gratias,

Vita Mar. de Escob. Pars II.

pro tam singulari beneficio, quod meæ animæ, & illi præstabat, volens ipsam hujus beneficii esse exoratricem, & instrumentum. Advenerunt subitò duo Angeli ex præcipuis, & superposuerunt cum summa reverentia linteum, seu velum splendidissimum brachijs & manibus hujus ecclesiæ Reginae, atque super istud collocaverunt pretiosam pelvim, quæ videbatur esse facta ex purissima crystallo. Huic pelvi videbam jussu Dei imponi quendam mysticum panem, non exiguum, candidiorem nive, & exquisitissimum. In eundem panem Dominus coniecit oculos, suaq; sanctissimā benedictione illum consecravit, quem ij Sancti Angeli subitò reverentissimè mirum in modum pulchris, & odoriferis floribus cooperuerunt. Prostraverunt se deinde coram Majestate magni Dei nostri & Domini innumerabiles Angeli. Sanctissima quoque Virgo sese inclinavit, & postquam ipsa se erexit, omnes unà assurrexerunt, eique inservientes sunt illam comitati.

Eadem Sacratissima Domina ad paucos passus progressa, paululùm substitit, ac si in profundam quandam abriperetur contemplationem. Deinde ulterius procedens, denuò modicum quievit. Tum reversa ad thronum Beatissimæ Trinitatis, optando, ut nova & excellentior applicaretur à Deo virtus illi mystico pani, rogavit suum Filium JESUM Christum Dominum nostrum, ut eundem suis divinis verbis consecraret, unde gratia conferenda meæ animæ fieret copiosissima. Ejus Majestas ipsi id concessit, satisfaciendo petitioni suæ Sanctissimæ Matris, statimque Sancti Angeli præsentés inchoaverunt ecclestem musicam, canentes hymnum Ecclesiæ de Sanctissimo Sacramento. Cellissima Regina surrexit, atque defixis continuè suis oculis, cum singulari reverentia, in eo sacro mysterio, venit passibus majestate plenè ad me. Antecedebant ipsam omnes illi Angeli, ferentes accensos cereos, qui apparebant aurei. Ita sunt ingressi meum cubiculum, usquedum demum ad me hæc magna Domina accessit. Ego eram tota turbata,

B b

bata,

bata, perplexa, & semiabrepta. Advenit tum Sanctus meus Angelus Custos, & reliqui mei Domini Angeli, dicentes: Expergiscere, Anima, excute hunc spiritualem somnum, & applica animum mysterio, quod est coram te.

Sic evigilavi, & conquievi ab ea turbatione ac perplexitate; conieci oculos in illud grande mysterium, & in Dominam, à qua adferebatur. Aderat Ejusdem Majestas formosissima, in vestitu pretiosis cooperto lapidibus, ob quos resplendebat instar Solis. Vidi tum circumdatam esse à multis Virginibus ac Sanctis, & latera ipsius stipari à duobus Patriarchis, Ordinis Prædicatorum, & Societatis, Sancto Dominico, & Sancto Ignatio, indutis habitu sacerdotali. Hi Sancti removerunt flores, quibus illud mysterium tegebatur, jussieruntque me accedere, & cum magna reverentia osculari marginem illius cœlestis pelvis. Postea applicuerunt meis indignis labijs sacrum mysterium, quo tempore mea anima specialissimos eliciebat affectus. Postquam eidem applicui labia, subito sensi, ingressam esse spiritualissimè & ineffabiliter in meam animam per os omnem virtutem, & excellentiam illius sublimis mysterij, cui inerat ipsemet Deus, cum in modum, quo id Divina Majestas voluit, ac scivit operari, & quem ego nullatenus scio explicare, derivatis inde in meam animam insignissimis affectibus, & æstimatione magnæ gratiæ, quam eram consecuta. Post hoc duo Sancti acceperunt pelvim cum velo, in qua admirabilissimus panis fuerat à Præcelsa Virgine allatus, cujus Majestas tum nihil agebat, abrepta in quandam devotissimam admirationem, junctis manibus, & me intuens, quod quidem modico duravit tempore; atque deinde hilari me vultu, & cum affabilissima gravitate est amplexata, dicendo: Amica mea vale, & cape è mea manu istud cimelium, cumque id diceret, posuit intra abditissimum meæ animæ sinum rubram crucem. Abrepta fui sinè mora in profundissimam ecstasim, & quando ex ea ad me redivi, tota visio cessaverat.

Considerabam postea, & revolvebam in meo corde, quam ob causam mihi Deus præstitisset hanc misericordiam, tam singulari modo, & per manum Sacratissime Virginis, atque cum hac de te mecum ipsa disceptarem, Sanctus meus Angelus Custos mihi dixit: Anima, exponam tibi tunc jussu Dei, quod scire desideras. Animadverte, quando Divina Majestas ferventem in te illum affectum excitavit, ut postulares panem, tu autem rogabas ac invocabas Deum, & Sanctissimam Virginem, ut tibi daretur eleemosyna, petendo specialissimè panem, non attendendo, aut advertendo, qualem panem peteres, Sanctissima illa Domina, permota à sua magni bonitate & clementia, dixit ad Dominum: Fili, & Domine mi, ista creatura petit tanto affectu panem divinum, da illam ipsi ob tuam bonitatem. Et Dominus illi concessit, ut tibi adferret panem, operâ Spiritûs Sancti confectum in purissimis ipsius, & virgineis viscibus. Hac ratione Deus mysterium disposuit, tibi que istam exhibuit misericordiam. Ipse sit miles benedictus. Amen.

Ejusdem anni sexcentesimo viginti quarto est sequens favor, quem ipsa sic refert.

Post festum Corporis Christi, antequam Solis, feriâ sextâ, mihi dixit Dominus: Veni mecum, Anima, & videbilenitatem, quæ hodie in cœlesti Civitate celebratur. Duxit me Ejusdem Majestatis secum, & ego fui in via nonnihil distraxi, cogitando de re, non quidem mala, sed bona: adverti me tamen denique evigilantem esse ab unica cura, quâ comitaborominum. Afflixit me id aliquantum, quod mihi videretur fuisse defectus. Porum Ipsius Majestas me est solata, dicendo: Nè te sollicitam reddat, quod me proponente, interdum evenit: respicio enim naturam vestram, quæ plus nequit pretere, & alioquin deficeret. Ingressa sum celum, & vidi Sanctissimum Sacramentum in pretiosa hierotheca, ita collocatum, ut integrum appareret, & unde quæque inspicere. Vidi in eo existentes cœlestes Divinas Personas, sicut alias, quævis id à me rudissimè sit explicatum.

Audiebatur vehemens, tametsi ordinatissimus ac admirandus, sonus campanarum, quæ suo modo Deum extremo conatu laudabant. Omnes Angeli, elegantissimè & festivè ornatī, personabant instrumentis mulicis, atq; cantabant Domino hymnos & psalmos, gratias ei agendo pro summo beneficio, quod permaneat inter homines sub speciebus Eucharisticis, quoadusque mundus durabit. Accedebant bini ad pedem hierothecæ, & prostrati in solo illius cæli, regendo, in sinum majoris venerationis, alis suas facies, adorabant illud Divinum Sacramentum, posteaque continuabant suam musicam, ut antè. Hic, præterquam quod frui fuerim tantæ celebritatē, Divina Majestas mihi aliam contulit gratiam, largiendo mihi magnam spirituales elemosynam, cedentem in utilitatem meorum proximorum, quam alibi enarro.

Feriâ quadam secundâ, nonâ Augusti, ejusdem anni, dum audirem Missam, in qua eram sumptura epulum Eucharisticum, conspexi Majestatem Jesu Christi Domini nostri, perambulantis meum cubiculum, quem interdum videbam, interdum autem minime. Plerumque, dum mihi Ejusdem Majestas hanc præstat gratiam, non audeo ipsum bene aspicere, tum propter timores meos & perplexitates, tum etiam præ magnâ reverentia, ad quam me permovet. Id ipsum mihi hac vice evenit, quâ gravissimos patiebar dolores, & afflictiones. Tunc mihi Dominus perbenevolè & amanter dixit: Anima, non me manifeste integrè, neque ad te accedo, ut aliàs; quia, quemadmodum vos dicere consuevistis, non sum ejus animi, ut te tanta patientem videre possim. Quodsi accederem, subito te ab his doloribus liberarem, & tu perderes meritum, quod tibi per illos accrescit. Quando tamen adveniet sacerdos porrecturus tibi sacram hostiam, ego ipsum comitabor, & meâ manu tibi sumendam præbebo Eucharistiam. His dictis Dominus rursus deambulabat, ut prius. Paulò post videtur se non potuisse continere ipsius misericordia, quò minus mihi gratificaretur: appropinquavit mihi

Vita Mar. de Eschob. Pars II.

quàm vicinissimè, & ego, cum nihil aliud agerem, sum illum intuita, atque optimè consideravi. Gratias & pulchritudo divinatorum ipsius oculorum erat inexplicabilis, quos protinus esse apparebat oculos Hominis Dei. Vidi, quod illum comitarentur multi Angeli, & quia idem Dominus mihi adeò propinquus erat, ac stabat, dixi ipsi pro meâ simplicitate: Ah mi Domine! cur Tua Majestas itat? Dicebam id velut ex verecundia: licet namque optaverim, ut Dominus sederet, non aderat tamen sedes. Visne, respondit gratiosissimè Ejus Majestas, ut sedeam? Sit ita. Quidam Sancti Angeli ibi sine mora collocaverunt sedem mysticam, quæ erat instar throni, ubi Dominus, stupendam & immentam exhibendo majestatem, consedit, atque indidem mihi dedit suam sanctissimam benedictionem, dicendo: In nomine Patris, & Filij, & Spiritus Sancti. Derepente insonuit vox Patris æterni, eum in modum attemperata, ut æquè oblectaverit dulcissimè animam meam, ac ad profundissimam permoveret venerationē, & dixit: Hic est filius meus dilectus, in quo mihi complacuit. Surrexit postea Christus Dominus noster, obrulitque mihi osculandam suam sacram manum, & cum se meo conspectui subduxisset, non vidi ipsam tunc ultra. Deinde sub finem Missæ venit ad me Sacerdos, & cum illo Divina Majestas: Sacerdos mihi porrexit sacram hostiam, quò factò est reversus ad altare, unde me statim mei invaserunt timores, & dicebam intra me quasi turbata: Quomodo verò mihi Divina Majestas non præbuit sumendam Eucharistiam, sicut dixerat? Quidsi decepta sim, & non fuerit Dominus, qui me est allocutus? Fui verò vehementer reddita attonita, dum vidi redeuntem Dominum, cum multorum Angelorum comitatu, qui ex unius ipsorum manu pulcherrimo accepto vase, quod videbatur ex purissimo esse conflatum argento, mihi suam et manu dedit bibendos tres haustus pretiosissimi liquoris, quem vas continebat. Postquam biberam, Ejusdem Domini Majestas accepit elegantissimum ex manu alterius Angeli

Bb 2

lin-

linteolum, eoque meis labijs admoto, illa absterxit, & mihi dixit: Anima, hic liquor, quem sumpſisti, est meus pretiosus sanguis, volui ut eum iteratò perciperes: atque ista est Eucharistia, quam tibi manu meâ præbui. Nunc vale, & quiesce in me. Ipse sit in æternum benedictus. Amen.

Priorem è sequentibus duabus visionibus hæc Virgo habuit anno sexcentesimo vigesimo octavo, in festo Corporis Christi; alteram sexcentesimo vigesimo nono, eadem die. Refert utramque, ut sequitur.

Vigesimali secundâ hujus, ipso festo Corporis Christi, agens in mea solita oratione cum Deo, audiui in cælo magnum strepitum, tanquam armorum, tympanorum, scloporum, & aliorum militarium instrumentorum. Cum autem ex alijs eventibus compertum habeam, quod Sacratissima Persona Spiritûs Sancti, dum aliquid specialiter operatur in terra, suam antecessenter ostendet majestatem ac magnificentiam, commovendo cælos, & præmittendo hujusmodi strepitus, existimavi, prænotari, & significari quempiam adventum, & aliquam manifestationem hujus magni Domini. Non ita se res tamen habuit, verum fuit effectus eorum, quæ mihi mox ostensa fuerunt. Conspexi igitur innumeraibilem cohortem Angelorum cælestis militiæ, qui compositi, & eleganter vestiti, unâ tamen præclare armati, dispositi in ordinem, velut proficiscentes ad prælium, obambulabant terram, circumcundo universam, defendendæ ejusdem causâ. Vidi omnes diabolos, qui in ea erant, terre factos, atque contremiscentes, celerrimè sese abscondentes, & ruentes usque ad terræ centrum; à quibusdam ipsorum autem abripi, & simul abduci nonnullos hæreticos obstinatiores, in neganda veritate realis præsentia Christi, & reliquis, quæ nos docet Ecclesia Romana, de Sanctissimo Sacramento altaris. Ibi intellexi, quantopere dæmones, totumque infernum affligat, & excruciet veneratio, atque celebritas, quâ Christus Dominus noster existens in Sacramento his diebus colitur. Commendabam tum Deo populû ipsius Christianum, & rogabam ipsum specialiter, ut

misereretur pauperum, & averteret damnum; quod quædam, ut mihi refertur, opida Castellæ his temporibus perpetuatur, ob copiam locustarum depaſcentium satâ. Vidi autem etiam præaltum quendam coram Domino comparentem, & secundum diabolum (non potui intelligere, quomodo is remanserit in terra) varios edentem gestus, & indignabundum, qui ardentissimè loquendo deblaterabat nonnulla verba, ex quibus ego amplius non percipiebam, quàm quod peteret, ne exaudirer.

Deinde nihilominus vidi descendente ex cælo, cû magna majestate, ad meum paupertinum cubiculum, Beatissimam Trinitatem. Vidi, inquam, non quod mihi tum ostensa fuerit ulla figura imaginaria, sed quia hæc visio, tamen merè intellectualis, non fuit minus clara, & minoris efficaciz atque certitudinis, quàm sint imaginariæ, quibus nostra natura palpabilius inhæret. Pervenit Deus Trinitas, prout sese tunc repræsentat, ad locum, in quo ego eram, unitamque me secum ardentissimè duxit ad cælestem Jerosolimam. Ibi inveni meos Dominos Angelos, quibus Divina Majestas mandavit, ut me excernerent ijs splendidis vestimentis, de quibus sum aliàs locuta, & in momento adverti, me illis indutam esse. Vidi postea in quodam altissimè, & pulcherrimè concinnato tabernaculo Christum Dominum nostrum, speciebus velatum Evangelisticis; præsertim verò observavi, quod simul viderem Sanctissimam Trinitatem percipiente meâ animâ Personarum unitate essentia distinctionem, eâ ratione, ut nullius rei ex ijs, quæ hic videntur, veritas posset securius affirmari. Agnoscebam quoque in secunda Persona deæ naturas, divinam & humanam, ac præterea, quod suppositum illud sit verus Deus, & verus homo. Dum autem hæc omnia contemplerer, videbam etiam hostiam eo modo, quo à nobis hic videtur, atque conuò intellectuâli instructâ lumine conspiciebam unâ, eundem Dominum esse Deum & hominem, ibi in Sacramento existentem. His me intentam Angeli ablo-

serunt, ubi erat mysterium, & osculata sum eam sacram hostiam, cū magna meæ animæ svavitate. Dominus autem me subito elevavit ad immensam quandam altitudinem, ubi mihi contulit cognitionem sui infiniti. Esse adeo sublimem, ut mihi impossibile videatur explicare, qualis ea fuerit. Mea anima submersa, se ipsam perdidit in illa immensa abyssu Divinæ magnitudinis, donec mihi restituta, me repertum in meo angulo. Deus sit benedictus. Amen.

In alio scripto sequentis anni sexcentissimi vigesimo noni, ita ait:

Præcedenti feriâ quintâ, decimâ quartâ hujus, quæ fuit Corporis Christi, sum ducta à Deo ad cœlestem Jerosolymam, ubi vidi solennitatem, quæ illic peragebatur in honorem sublimissimi mysterij Evangelistici. Multitudo Beatorum illorum Aulicorum, eam cum magno gaudio celebrantium, erat innumerabilis. JESUS Christus Dominus noster claudebatur intra pulcherrimum tabernaculum, elevatum super pretiosissimas columnas, verum ita, ut ex omnibus quatuor mundi partibus posset conspici, quia omnibus patebat. Assistebant ipsi innumeri Angeli, audita fuit quàm svavissima aurearum campanarum, ex summitate illius cœli pendentium, harmonia, quarum sonus modo arcanissimo publicabat gloriâ Dei. Quod autem magis sum mirata, fuit jucundissimum visu spectaculum illius cœlestis exercitus, geminato ordine prætereuntis illud sacrum tabernaculum, sēque prosterrentis, & profundissimè inclinantis, coram summo Domino, qui in eo existerat. Apparebat in ijs generosis bellatoribus incredibilis magnanimitas & fortitudo, ut mihi videtur, à singulis posse pessumdari universos homines. Circumibant cœlum, explodentes terram versus suos mysticos sclopos, & ejaculabantur pretiosissima lumina, manifestantia majestatem & veritatem illius Divini Mysterij, Christi Domini existentis in Sacramento, unaque gratiosissimum ignem, ad inflammandos homines zelo honorandi, & amandi ejusdem Domini. Dum ij cœlestes milites id exequerentur, vidi copiosas dæmonum tur-

mas, attentissimè & sollicitissimè avertentium illos divinos globos, nè ab ijs tangerentur hæretici ac infideles, quod perfidi milites tam dextrè faciebant, ut cohorrescerem & stuperem. Observavi, hos dæmones, cū viderent sancta illa lumina pertingere ad quasdam regiones, in quibus Catholici vivunt permixti hæreticis, tantâ fuisse arte operatos, ut nullum ex omnibus luminibus & radijs igneis penetrantibus Catholicos, attigerit hæreticos. Tantum vidi, quod in quodam oppido Angliæ (cujus nomen ignoro) dum supra grande palatium, non quidem altum, sed valde spatiosum (quod unâ parte erat contiguum oppido, altero respiciebat magnum campum, seu aream) multæ ex cœlo eorum scloporum fierent explosiones, & palatij incolæ quosdam inde sentirent effectus, remanerent tamen perplexi ac timidi, nihil tum decernentes.

Finito hoc felici Angelorum prælio, quo ex cœlo oppugnabant terram, vidi, quod illud Divinum mysterium moveretur ex tabernaculo, adesiētque ibi tota Beatissima Trinitas, & Pater æternus haberet velut pectori suo acclinatum Christum Dominum nostrum. Vidi præterea, movente se eo mysterio, totam illam Beatam Angelorum multitudinem se prostravisse in solo ejus cœli, quibus Pater æternus dedit suam sanctissimam benedictionem. Illicò cœpit nova audiri vocum, instrumentorum, & campanarum ordinatissima ac svavissima musica, qualis imaginatione concipi potest, nulla verò unquam verba ad eam explicandam suppetere. Magnus ille Dominus pervenit ad extremitatem cœli, quasi ad amplam quandam portam (taliter enim mihi tum Divina Majestas apparebat) & ibi vidi fieri unde quaque concursum, ad adorandum cū magna reverentia, & exosculandum illud sacrum mysterium. Agnovi specialiter omnes mihi commendatas personas, unde tam singulare capiebam gaudium, ut eo abrepta meimet obliviscerer, donec ipse Dominus, postquam cæteri suam absolverunt adorationem, ad me conversus mihi dixit: accede etiam tu. Accessi, & cū

Bb 3 illud

illud similiter adorarem, eiq; exhiberem honorem, quando sum oculata mysterium visum mihi fuit penetrare intra meum pectus, & sensi in mea anima effectus, quos soleo experiri, dum te ipsā communico. Non vidi idem reliquis, cum accederent, evenire. Deus sit in omnem æternitatem benedictus. Amen.

Animadvertendum est, ex multis admirabilis hujus Virginis scriptis colligi, quod non symbolicè, sed re verà in cælo viderit Sanctissimum Sacramentum. Qua res favet opinioni quorundam doctorum & piorum modernorum, volentium, reperiri nonnunquam, ac adorari in cælesti Patria hoc maximum Sacramentum. Neg., exiguo meo judicio, ullum est argumentum ad id negandum, si dicatur, superfluum esse in cælo mysterium fidei, ubi beatifica visionis habetur fructio. Quandoquidem illud non ideo in Ecclesia triumphante interdum ponimus, quod ibi sit hujus Sacramenti usus & necessitas, qualis est in militante: sed quia videtur prorsus rationi consentaneum, ut opere, quod in maximam Dei cedit gloriam, atque Christo Domino nostro est honorificentissimum, nonnunquam illic tota cælestis Aula fruatur, adorando Dominum existentem in Sacramento, cum frequenter descendat in terram, ad illum adorandum in consuetis Missæ sacrificijs, atq; ad assistendum eidem in Sacrario, innumerabiles Angeli. Certum verò est, quod, si ve realis, si ve symbolica fuerit Eucharistia, quam Venerabilis Marina vidit in cælo, Deus nos, per eas cælestis pompæ Virgini isti exhibita figuras, docere voluerit, qualem esse oporteat reverentiam & venerationem, quâ hoc dulcissimum mysteri-

um à nobis in terra sit celebrandum. Concludamus hanc materiam aliâ gratiâ, quam cum Deo Eucharistico, & Beatissima Trinitate connexam, eadem Virgo obiit, anno sexcentissimo vigesimo sexto, atq; sic breviter recitet.

In festo Sanctissimæ Trinitatis, dum in Oratorio celebraretur Missa (quam dicebat Dominus Præses Franciscus Marquez) vidi in cælo magnum nostrum Trinum Deum, ab infinitis circumdatorum Angelis, ex omnibus novem hierarchijs. Mea anima obstupuit præter morè, quod videret Seraphinos assistentes Deo, licet tantâ sint præditi majestate & gloriâ, comparebant verò mihi tunc admirabilissimè nihilominus gloriæ & majestati illius immensæ Dei comparatos, tantò esse inferiores, ut nequeat explicari: videbantur mihi longè minores, quàm sit formica collata altissimæ cuiuspiam turri. Vidi deinde rursus idem mysterium in hostia consecrata, pariterque me in magnam rapuit admirationem modus, quo ibi existeret Sanctissima Trinitas, quia multum fuit representatum, quod corpus Jesu Christi Domini nostri ibi esset speciali ratione, & vultu in suo loco, cætera verò spectantia ad Sanctissimam ipsius humanitatem & Divinitatem adessent per unionem, atque in illo sacro corpore, acti illud comitarentur. Laudent tam magnum, & mirabile Deum omnes ipsius creaturæ. Amen.

Quod Venerabilis Marina hic, & supra in alio scripto dicit, aliud non est, quàm quod dicitur Fides, corpus Christi in hostia esse ex verbis, & reliqua omnia per concomitantiam.

CAPUT XLVII.

Sublimissimæ notitiæ, quas Venerabilis Marina habuit, de infinito Esse Domini DEI nostri.

IN hoc primo libro vix est reperire folium, ubi non legantur sublimissima notitiæ Divinitatis, quibus DEUS admirabilem istam Virginem illustravit: quia tamen hæcenus, à capite vigesimo secundo, demonstrabamus perfectionem excelsi ipsius spiritus,

per familiaritatem, quâ cælestes Aulicæ comiter egerunt, ac si etiamnum in hoc degenti videretur jam felix esse superna vincula. Præsertim verò, & quidem majores præstant gratias, quàm omnes reliqui, magna enim Regina Maria Domina nostra, atque Dominus ipsorum Rex Christus Dominus noster, visum mihi ad idem propositum fuit, hanc